

1939 10

BULLETIJN

VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL - KOMMUNISTEN

MAANDBLAD

HET NUMMER : 50 CENTIEM — JAARABONNEMENT : 6 FRANK

OPSTEL BEHEER EN VERANTWOORDELYK UITGEVER:

A. Hennaut Steenweg op Waterloo 468.

Brussel.

Oktober 1939.

DE OORLOG IS BEGONNEN.
DE AANESLUITING VAN DE ARBEIDERS ZAL DEN VREDE BRENG-
EN OVER DE WERELD.

Sinds den tweeden September is Europa in oorlog. Nu het onwederroepelyke is gebeurd, kunnen we moeilyk aan de nieuwe werkelykheid wennen. Soms vragen we ons af of het tenslotte geen inbeelding is. Maar de ramp is over ons gekomen, sinds jaren-twintig jaar op den kop-hadden de revolutionnairn deze ontkenning voorspeld. Zy hebben de leugen aan de kaak gesteld van den eeuwigen vrede, dien de geallieerden bewaerden te hebben gevestigd. Zy hebben niet opgehouden den volkerenbond te ontmaskeren als een bond van imperialistische roovers en het te Versailles door het over de revolutie zegevierend kapitalisme gevestigd regime als een regime van geweld dat in zich de kiemen draeg van nieuwe slachtingen. Maar twintig jaar lang werden de revolutionnairn, de internationalisten voor pessimisten, zwartkykers en kritikasters gescholden, die niet in staat waren de weldaden naar waarde te schatten, die de triomf van de "vryheid" en de "demokratie" had gebracht. De internationalisten, die zich alleen afhielden met de hersenschimmen van de gewelddadige instauratie van een kommunistische diktatuur, die-helaas niet tot werkelykheid wou worden, konden maar niet de deugden waardeeren van het nieuwe "evenwicht" onder de naties, van de "harmonieering" van de belangen der volkeren, door de leiders van de overwinnende naties op het einde van den oorlog van 1914-'18 in het leven geroepen. En nu moeten we beleven dat heel "hun" werkelykheid een hersenschim of een "praatje" blykt. De oorlog is ir weer. Hy woedt over Europa en dreigt zich over de heele wereld uit te breiden. Die verdomde internationalisten

en volgelingen van de roode vlag zouden dus toch gelyk hebben? Onmogelyk. Zy die de monsterachtige onrechtvaardigheid van het kapitalistiesch regime hebben blootgelegd, zy die het kleed hebben gelicht van de onbeschaamde uitbuiting die aan de burgerlyke maatschappy ten grondslag ligt, -zy kunnen geen gelyk hebben. In vrede tyd is hunne aanklacht een bedreiging voor de "orde", in oorlog tyd wordt zy eën "verraad" voor den vyand. Zoo heeft de burgerlyke maatschappy zoo by vrede als by oorlog steeds iets te verbergen. Daarom is haar bestaan op een leugen gegrondvest. Die leugen moet aan den dag gebracht worden, nu meer en onophoudelyker dan ooit, daar zy nu den dood veroorzaakt van duizenden en duizenden slachtoffers.

De onderwerping van de groote massa, de goed-schiksche aanvaarding van de klassenhierarchie noodzakelyk voor de heerschappy van de bourgeoisie zo u geen vier en twintig uur duren zonder de mogelykheid voor de bezittende klassen naar willekeur de maatschappybewustzyn te vormen. Deze banale waarheid wordt nog klaarblykelyker in oorlog tyd. Het klassiek kapitalisme, het liberaal kapitalisme heeft geen theorie over den oorlog. Het gaat er zonder vermelding o ver heen, hy is een onvoorzien iets dat in zyn theorie van de maatschappy geen aangewezen plaats vindt: de oorlog is een toevalligheid. Het fascisme van zyn kant is minder schynheilig. Voor het fascisme is de oorlog het "offer" dat het "uitverkoren" volk zich moet opleggen om zyn plaats onder de zon te veroveren of om aan andere "volkeren" voorwaarden tot samenwerking op te leggen overeenkomstig met zyn eigen geluk. De oorlog is een soort vagevuur nodig voor de mensheid. Het ongeluk by deze voorstellingswyze is echter dat zy toepasselyk zou kunnen zyn op een wereldje herleid tot de afmetingen van een natie of een ras. Van het oogenblik echter

dat men de heele mensheid naar dezen maatstaf wil oordeelen, heeft men de gewaarwording van in het yle te vallen.

Het valt dus niet te verwonderen, dat de leugen de gekende afmetingen aanneemt. Geen dertig dagen oorlog waren nodig opdat de groote mogendheden op de meest kategorische wyze zyn uitgekomen voor de leugenachtigheid van de vroeger verkondigde oorlogsdoeleinden.

Nemen we eerst Duitschland. Het strydt voor de verovering van zyn "levensruimte". Het wil de vereeniging van alle Duitschers. Dit opzet leent zich ongetwyfeld tot alle mogelyke veroveringen, wants sinds tientallen jaren waren niet weinig inwoners gedwongen naar andere streken uit te wyken om zich een bestaan te verzekeren dat zy niet meer konden hoopen te verwezenlyken in eigen land. Duitschland heeft over de heele wereld Duitsche koloniën gevestigd. Een vereeniging van al deze Duitsche gemeenschappen kan het voorwendsel worden voor onafzienbare territoriale veroveringen.

Maar het nazisme heeft zich er niet toe beperkt een oorlogsdoel te verkondigen eigen aan het Duitsche volk alleen. Hoe groot ook de Duitsche begeerten de stoutmoedigheid van Hitler en zyn klik mogen zyn, het staat vast dat deze laatsten de laatlundheid niet zoover dryven dat zy voor hun groot-Duitschland de heele wereld meenen te kunnen veroveren. Zoo zyn zy er toe gekomen te erkennen en zy doen het nog telkens zich de gelegenheid er toe biedt dat andere volkeren kunnen leven aan de zyde van de konfederatie van alle Duitschers en zy hebben zelfs de regelen van dit samenleven geformuleerd, want elke nieuwe ideologie is geneigd regelen af te kondigen die niet enkel gelden voor hen die zy afkondigen maar voor de heele wereld. Hitler had zichzelf tot kampioen van de orde uitgeroepen; zyn triomf in Duitschland had Europa van het kommunisme

gered, gevaar dat in de oogen van Hitler niet be-
lichaamd was in het handvol internationalisten van
ons slag die meenen dat zy de authentieke kommu-
nisten zyn, maar in het Rusland van Staline. Het
anti-komintern-pakt is een Duitsche uitvinding.
Dit pakt heeft Hitler niet belet een niet-aanvals-
pakt met Rusland te sluiten. De meest tastbare zyde
van de toepassing van dit pakt is de verdeeling van
Polen tusschen Rusland en Duitschland.

De zwenking is niet minder volledig ge-
weest aan de zyde van het gewezen "vredesfront".
Het is geen zes maand geleden, datmen in de Londen-
sche bankiersbladen konhlesen, dat er geen enkel
beletsel bestond voor de Russische toetreding tot
het "vredesfront". De onderhandelingen met de U.S.S.R.
schynen te zyn spaakgelopen, voor zoover het aan
niet ingewyden in de diplomatische geheimen gegeven
is hier over te oordeelen, hoofdzakelyk om twee re-
denen. Ten eerste: Engeland wilde zich wel van den
steun van Rusland verzekeren om een dam op te werpen
voor de Duitsche bedreiging in Oost-Europa; maar
het wilde tegelyk in vrede blyven leven met Japan:
het wilde zyn bondgenootschap met Sovjet-Rusland
dus niet uitbreiden tot een bystandspakt ingeval
van een Japanschen aanval. Aan den anderen kant
vond Engeland den prys voor een verdediging van de
Poolsche "onafhankelykheid"-t; t. z. de bezetting
door de sovjet-troepen van de door witrussen bewo on-
de Poolsche gebieden-te hoog. De mislukking van
het Engelsch-Russisch gesjacher had tot gevolg de
ineenstorting van het zoopas op pouwgezette anti-
fascistisch front.

Drie jaar zyn nauwelyks verstreken sinds
Staline het "Russische volk" verlost heeft van de
misdadige maarschalcken die er van verdacht werden
"het vaderland van het socialisme" aan Hitler te
willen overleveren. Na de generaals te hebben neer-
geslagen... neemt Staline hun buitenlandsche poli-

tiek over. Hy heeft een niet-aanvalspakt gesloten met
Duitschland, dat hem een belangryk aandeel verzekert
in de opbrengst van den Duitschen roofocht en het
oogenblik is misschien niet ver verwyderd waarop dit
pakt tusschen de Duitsche en Russische diktators in
een militair bondgenootschap omgezet zal worden. Ita-
lië herhaalt zyn gedrag by den vorigen oorlog. Het heeft
zyn aspolitiek aan 't sluimeren gebracht en wacht tot
de ontwikkeling der toestanden aanwyzingen zal breng-
en om zyn gedragslyn tenoverstaan van de éene of de
andere oorlogvoerende party te bepalen.

Veertien dagen volstaan om onder het mom
van den "ideologoschen" oorlog de werkelyke inten-
ties van zyn aandryvers te zien opduiken: die van
roovers en dieven. De ideologische tooisels vallen weg
of worden brutaal afgerukt door hen die geen mooci-
te hadden gespaard om de ware motieven van hun ge-
schillen te verduiken.

Engeland bereidt zich voor op een oorlog
van drie jaar. De wyzigingen toegebracht aan de
kaart van Europa door den Russisch-Duitschen veld-
slag in Polen nemen zulke afmetingen aan, dat die
tydspanne inderdaad geenszins overdreven is om de
aan de hegemonie van Engeland toegebrachte slagen
goed te maken. Het Verdrag van Versailles is ver-
scheurd. Van 1914 tot 1918 hebben Engeland, Frank-
ryk en Rusland miljoenen arbeiders en boeren ge-
offerd om de stellingen te konsolideeren die zy in
den loop van een eeuwenlange ontwikkeling hadden we-
ten te veroveren. Zy hadden hun doel bereikt: De ee-
nige mogendheid, die hun hegemonie in Europa bedreig-
de, Duitschland, was onschadelyk gemaakt. Duitsch-
land kreeg de schuld van den oorlog en werd tot
herstelbetalingen veroordeeld. Europa werd in kleine
staatjes verbrokkeld: duizenden kilometer nieuwe gren-
zen werden getrokken. Men herbouwde een Europa, niet

rekening houdend met de vereischten van de economische ontwikkeling en de sociale uitzichten, maar naar een model dat het best de belangen van de bezittende klassen van de overwinnende mogendheden diende. Engeland, de Vereenigde Staten en Frankryk bereikten na den oorlog, met afwisselende hoogten en laagten, een buitengewoon peil van rykdom en welvaart, gevolgd door een merkelyken teruggang. De arbeidersklasse van deze landen-en van de landen die evolueeren in den kringloop van deze landen zoals Holland, België en de Scandinavische landen-kregen enkele kruimels van deze burgerlyke welvaart onder den vorm van sociale wetten. De gevolgen van de overwinnang der geallieerden voor midden- en oost-Europa waren rampspoedig. Maatschappelyke omwentelingen volgden elkaar zonder ophouden op. In Rusland, Duitschland, Oostenryk, Hongarye en Italië was de sociale revolutie aan de orde van den dag. Het was in deze landen dat de tegenstellingen tusschen de klassen nog opgevoerd door de ineenstorting als gevolg van den oorlog, hun hoogtepunt bereikten. De Russische revolutie onderhield enkele jaren de hoop op een radikale ommekeer in den loop van de geschiedenis. Hy deed de verwachting ontstaan op de mogelykheid van een vernietiging van het kapitalisme en een ontwikkeling naar het socialisme. Maar de heerschende klassen van de overwinnende als van de overwonnen mogendheden vergaten hun veete en ontnamen aan de revolutie de voorwaarden tot haar ontplooiing. De Russische revolutie werd niet militair overwonnen: zy ontaardde. In de plaats van de jonkers en de kapitalisten kwamen nieuwe meesters die over de arbeiders-en boerenmassa's en terreer zonder voorgaande deden heerschen.

In Duitschland, Oostenryk en in heel midden- en zuid-Europa was het de volledige ineenstorting, het bankroet van het kapitalistisch stelsel. Het was

een eindelooze ellende, waarin de arbeidersmassa's van de streken, diehachtans mogen gerekend worden onder de meest bevolkte, de nyverigste en de best georganiseerde van de heele wereld, gedompeld waren. Alleen de nog toegenomen macht van de groote elementen van de kapitalistische reaktie, het militarisme, de politie en vooral de groot-finantie en de industriemagnaten, richtte zich op boven dezen afgrond van verval. De arbeidersrevolutie kon niet zegevieren, daar de machten van het socialisme naar den vryand waren overgelopen. Het stompzinnig nationalisme, de haat tot het kommunisme en den arbeider die de heerschende klassen van de entente-landen voedden, zyn verantwoordelyk voor de heropleving van het nationalisme in de overwonnen landen. De fasciseering van Europa is het werk van Engeland en Frankryk. De arbeidersklassen van de westersche landen dragen hun deel in de verantwoordelykheid voor de vestiging van het fascisme in midden-Europa, daar zy hun socialistische leiders hebben laten begaan, toen zy volmondig de nationalistische eischen van hun bourgeoisie hebben gesteund. De triomf van Hitler in Duitschland is het werk van de socialistische en kommunistische partyen, de eerste in lakeiendienst van Duitschlands' bourgeoisie, de laatste verkocht aan Staline. Maar, waar op dit oogenblik, vyf en twintig jaar na de vorige slachting, de arbeiders van Engeland en Frankryk, en met hen die van zooveel andere landen waaronder België, naar een nieuwe slachting dreigen te worden gezonden, hebben zy zulks ook te danken aan het verraad van hun partyen en hun organisaties, die na den oorlog niets anders gedaan hebben dan de eischen van de kapitalistische regeeringen van hun landen te steunen en hun begeerten te voldoen.

De oorlog die begint is des te misdadiger, daar hy volkomen nutteloos is. Hy zal geen enkel der problemen oplossen die zich voor de menschheid stellen. Klaarziende kapitalistische leiders moeten zulks overigens toegeven. Een Fransch generaal verklaarde kort voor het uitbreken van de vyandelykheden, dat men alles moest in het werk stellen om den oorlog te vermyden, daar de voordeelen die hy ook it zou kunnen opleveren volkomen in wanverhouding zouden zyn met de opofferingsen die hy zou eischen. De Engelsche leiders hebben blyken gegeven van een wezenlyke voorzichtigheid vooraleer hun land in de branding te werpen. Maar dit doorzicht en deze voorzichtigheid werden hun veel eer ingegeven door een geest van klassebehoud dan door overwegingen van socialen vooruitgang. Wat de kapitalistische leiders het meest duchten in een oorlog, is dat hy maatschappelyke omwentelingen zou kunnen tot gevolg hebben, dat hy door het eindelooze lyden dat hy oplegt aanleiding zou geven tot een opstand van de gekwelde massa's. De eerste en de laatste reden tot matiging van de zyde der regeeringen, is de vrees voor de vergelding. Deze vergelding moet de opperste bestaansreden zyn van het proletariaat.

De wereld heeft geen oorlog noodig. Zy heeft een maatschappelyke ommekeer noodig. De stryd der "rassen", de stryd der "naties", de stryd der "ideologieën", die miljoenen en miljoenen offers plengt op het altaar van het kapitalisme, lost niemandal op. Hy kan alleen voor zekere beperkte kategorieën van bevoorrechten uit onderscheidene landen de mogelykheid bieden hun voorrechten te bewaren. Het heil voor de arbeiders, voor de byna-geheele menschheid kan alleen een uitsluitend liggen in den stryd der klassen, zonder genade. Deze tweede wereldoorlog bewyst meer dan welke uiteenzetting of oproep tot revolutie ook, dat het behoud van het kapitalistisch

regiem een onzin is en een zelfmoord voor de menschheid. Wat men door middel van den oorlog wil behouden of vestigen zyn eigendomstitels, nieuwe grenzen, nieuwe ekonomische invloedssferen, nieuwe tolmuren, nieuwe belastingen, nieuwe lasten voor de weerlooze bevolking, en dat ten profyte van een onbeduidende minderheid in alle landen. Het regime dat ons veroordeelt te leven in een ononderbroken krisis van een kwart eeuw afgewisseld door massaslachtingen, zou er geenszins door gemilderd maar verstevigd zyn. De nieuwe "duurzame" vrede (de overwinnaars van 1914-1918 brachten ons reeds zoo'n "duurzamen vrede.") zou dezelfde onheilen inhouden als de vorige. En zou het altyd te herbeginnen zyn.

Dat wat de arbeidersmassa's noodig hebben, en met hen alle volkeren, is niet de oorlog, maar de vruchtbare arbeid, de arbeid in den vrede, de arbeid zonder de kapitalistische boeien, de arbeid zonder het meesterschap van de kapitalsiten, de financiers, de burokratie, het leger, de politie over de produktie. Het is alleen de sociale stryd, die ons dien vrede kan bezorgen.

De bourgeoisie heeft overal gevoeld dat de klassenstryd de tegenvoeter is van den "rassen"-stryd. In alle landen, om het even onder welk bewind, heeft zy den klassenstryd verboden. Zoowel in de demokratische als in de fascistische landen. Hierdoor heeft de bourgeoisie de identiteit geproklameerd van de fascistische en de demokratische regimes. Maar de afkondiging door de bourgeoisie van de verplichting tot "heilige unie" is in werkelykheid een nieuwe oorlogsverklaring aan de arbeidersklasse. Het is overigens in het vooruitzicht van de nieuwe offers die men aan de arbeiders wil opleggen om den oorlog mo-

gelyk te maken, dat men hun het opgeven van allen klassenstryd oplegt. Het is omdat de arbeidersklasse onverbiddelyker zal worden uitgebuit, omdat ze minder zal verdienen, omdat de arbeidsdag zal worden verlengd en de sociale wetten over den boeg gegooid, het is omdat men voorziet dat de arbeidersklasse tot verdediging zal worden gedwongen tegen deze nieuwe aanvallen, dat men-t.t.z. de bourgeoisie-den klassenstryd in den ban slaat. Maar heeft de regeering hierdoor de verschillen tusschen de klassen uitgeschakeld, de bestaansvoorwaarden genivelleerd?

Geenszins. De maatschappelyke ongelijkheid is nog gevoeliger in tyden van nood dan in tyden van wolvaart.

Tot nog toe hebben we ons niet opgehouden by het feit dat België nog een "neutrale" staat is. Dit feit heeft voor ons slechts een zeer betrekkellyk belang. Vooreerst is de neutraliteit van de kleine staten slechts het resultaat van den wil der groote kapitalistische groepen. Indien we dus zelfs geloofden dat de Belgische bourgeoisie in dit konflikt neutraal zou kunnen blyven, dat zou nog niet veel wyzigen aan wat er met België zou gebeuren. In dezen stryd waar de wapenen beslissen over het lot van de onderscheidene belangen, kan de Belgische bourgeoisie slechts de party kiezen van de imperialistische groep waarvan de overwinning het best in staat is de belangen van het Belgisch kapitalisme te vrywaren. In den huidige stand van zaken is dit de Fransch-Engelsche groep. Maar deze toestand is aan wyziging onderhevig.

En omdat we niet de dupe zyn van de lage dryfveren van de Belgische neutraliteit, zullen we in geen dom als vruchteloos nationalisme vervallen. Het stadium van den revolutionairen uitbouw van de naties is voorby. De arbeiders werden in het kapitalistisch produktieproces geworpen en dit arbeidsproces is universeel in essentie. En de nationalistische

uitspattingen waartoe de huidige oorlog weer het voorwendsel gaat bieden veranderen hieraan niets. De arbeiders hebben tot taak de eenheid van de wereld uit te bouwen en niet de bourgeoisie te helpen haar twist en tweedracht te bestendigen, die wezenlyk vreemd zyn aan de door de arbeiders verdedigde maatschappelyke zaak.

Deze overwegingen tekenen den plicht van de arbeiders. Hun stryd valt niet samen met dien van de bourgeoisie maar is er tegenover gesteld. Het kapitalisme voert den rassenstryd en slaat den klassenstryd in den ban, wel te verstaan zoo die door de arbeiders en niet door haarzelf tegen hen gevoerd wordt. De arbeidersklasse moet den rassenstryd waartoe hy door de bourgeoisie wordt uitgenoodigd, verwerpen, en den stryd tegen zyn uitbuiters met verdubbelde kracht voortzetten. Deze tegenstelling zal in haar ontwikkeling fataal de antknooping brenen. De arbeidersklasse moet zich hierop voorbereiden om niet op het onverwachts getroffen te worden.

Om dezen stryd te voeren moest de arbeidersklasse kunnen beschikken over een internationale organisatie. Zy heeft geen dien naam waardig. De III^e Internationale is het werktuig van Staline. De socialistische en vakbondsinternationale zyn door hun leiders in den dienst gesteld van de Engelsche, Fransche en Amerika nsche ploetokraten, onder voorwendsel de zaak te dienen van de democratie. Het is dus slechts los van de voogdy van die organisaties en in stryd tegen hen, dat de internationale stryd kan worden uitgevochten. Deze omstandigheid maakt de taak van de internationalisten moeiliker maar niet onuitvoerbaar. Zy wordt geresumeerd door het ordewoord van Liebknechttydens den laatste imperialistische oorlog: "De vyand van de arbeidersklasse staat niet buiten de grenzen maar in eigen land." Het is in en door den stryd tegen hun eigen bourgeoisie dat

de arbeiders hun internationale eenheid zullen verwezenlyken, over de grenzen en de slagvelden heen. Indien wy in Duitschland waren zouden wy het Hitlerisme bevechten. Maar de vertegenwoordiger in België van het wereldkapitalisme, waarvan het Hitlerisme slechts één uitzicht is, is het Belgisch kapitalisme. Dit bevechten wy. Men zou aldus de beroemde uitspraak van Anatole France kunnen aanvullen: "De vereeniging van alle arbeiders in den stryd tegen hun nationaal kapitalisme, zal den vrede brengen over de wereld."

DE PROP LIGT KLAAR.

Sedert enkele weken voeren de groote bladen een tamelyk heftige polemiek tegen ^{aan} de klerikaal-liberaal--socialistische Regiering Piorlot ten laste gelegd ontwerp tot censuur. Dat deze ontwerp bestaan, hieraan meenen we geen oogenblik te moeten twyfelon. Niet voor niets verwezenlykt men den godsvrede, niet voor niets doet men beroep op de socialisten. En de oprichting van een ministerië van nationale toelichting lykt ons een zeer no dzakelyke inleiding tot de invoering van de censuur. Van de te bereiding van een nationale waarheid tot de afschaffing van de waarheid kortweg is er maar een stap. De eene leidt de andere in.

Waar wy het hebben over de prop, bedoelen wy niet dien maatregel, die binnen kort of lang bestek zal worden toegepast. Wy hebben het veelmeer over de reeds genomen maatregelen om de enkele arbeidersgroepe ringen het zwygen op te leggen, die van meening zyn dat zy niet aangewezen zyn om Staline de lo ef af te steken of zich tot lakeien aan te stellen van de plooto-demokratie der Engelsche en Fransche bankiers. Reeds van voor de oorlogsverklaring worden huiszoekingen gedaen by een groot aantal militanten van groepeerings die geen enkele betrekking hebben met socialisten of stalinisten. Leden van de revolutionair-socialistische party, van de Onafhankelyke Eenheidscentrale, van het Autonoom Syndikaat der Taximannen, van den groep "Contre le Courant", van de Linkerfractie, van onzen Bond van Internationaal-kommunisten hebben het bezoek ontvangen van de heeren van het parket. Vereecken, Dauge, en anderen werden aangehouden en weer vrygelaten. Wy werden vereerd met drie gerechtelyke bezoeken op

één maand. En zulks onder de meest onhoudbare voorwendsels. Men kan best raden wat de bedoelingen van het gerecht zyn, waarvan het bestuur aan een socialist is toevertrouwd. Het gaat er om rond de niet-konformistische militanten een atmosfeer van illegaliteit te scheppen. Het is een vorm van drukking om deze groeperingen er toe te brengen alle bedrijvigheid te staken. Men zegt het hun niet maar goeft het hun te raden. De schynheilige manier van uitoefening van de censuur ligt wel in de lyn van de burgerlyke demokrasie.

Natuurlyk maken we ons niet de minste illusie omtrent de bedoelingen van het gerecht. Wy hebben ons nooit laten beetnemen door de groote woorden "persvryheid", "vryheid van vereeniging" en "organisatie" en "algemeen kiesrecht". Wy weten dat deze dingen onder burgerlyk regiem alleen integraal voor de bourgeoisie zelf bestaan. Wy zyn dus op het ergste voorbereid, op den mond te houden als het moet. Wy weten dat het een kwestie van macht is. Wy weten ook dat het wetboek geen werktuig is om recht te spreken, maar wel een wapen in de handen der bourgeoisie om haar politieke tegenstrevers te treffen. Wy weten ook dat de illegaliteit slechts moeilykheden inhoudt voor hen die niet aan de macht zyn, want de macht heeft deze eigenaardige tooverkracht wettelyk te maken wat anderszins onwettig zou zyn.

Deze toelichting heeft enkel tot doel onze lezers er op te wyzen, dat, zoo het "Bulletyn" op-
hield te verschynen, zy niet moeten meenen, dat zyn opstellers van opvatting veranderd zyn, of dat zyn men niets meer te zeggen te hebben. Het zou kunnen dat we voor de keus werden gesteld: ofwel zwygen, ofwel de gestrengheid van de wet te ondergaan. In dit geval zyn we van meening dat kameraden met dezelve opvattingen elkaar tenslotte toch vinden en begrypen.

WAAROM DE GODSVREDE NOODIG IS.

Van toen de oorlog tusschen Engeland en Duitschland onvermydelyk bleek, besloot de regering haar basis te verruimen en beroep te doen op de socialisten. De beteekenissen van dit gebaar was niet ver te zoeken. Nieuwe offers dienden van de bevolking geëischt; het kwam er bygevolg op aan in de regering op te nemen de meest representatieve organisaties van het land en in dit geval de socialisten, die verondersteld worden te spreken in naam van de klasse die het leeuwenaandeel in de lasten moet dragen: de arbeidersklasse. De regering zag zich niet bedrogen in de verwachtingen die zy koesterde tenoverstaan van de socialistische en syndikale leiders. De gebeurlykheid was overigens reeds lang op voorhand onder het oog gezien. Het laatste kongres van de B.W.P. had besloten, buiten de regeeringskombinatie te blyven, behalve in uitzonderlyke omstandigheden. Iedere n wist wat dit voorbehoud beteekende. Geen enkele stem verhief zich dan ook tegen de regeeringsdoelname in de rangen der socialisten.

De vakbondleiders hebben speciale stappen aangewend by de regering om haar hun steun toe

te zeggen. Heel het vakbondsapparaat stelde zich ter beschikking van de regeering. Centrales stelden hun lokalen ter beschikking van de regeering. Het café van het volkshuis van Brussel werd omgevormd tot soldatenthuis. De Belgische vakbondsbeweging staat op de bres!!

De voorwaarden die de socialisten hebben moeten aanvaard worden zijn nochtans weinig schitterend. De socialistische minister van Arbeid heeft het volgend feit van de afschaffing van den achturedag moeten aanvaarden, maatregel waartoe zijn christendemokratische voorganger was overgegaan. De regeering heeft bovendien het principe uitgevaardigd van de verplichting voor de werklozen dagelijks 4 of 5 uren arbeid te leveren tegen een supplement van 5 frank by den werklozensteun. Dit gelykt sprekend op dwangarbeid en houdt niet het minste verband met de eischen der vakbonden.

Blyft bovendien de kwestie van de loonen in 't algemeen. (I) Men moet zich verwachten aan snelle styging van de pryzen der levensmiddelen. De Belgische economie moet het hoofd bieden aan de ruinerende lasten van de mobilisatie op een oogenblik dat in de meeste bedrijfstakken een buitengewone lamheid heerscht: zy zal zich met alle krachten inspannen om die lasten af te wentelen op den rug der arbeiders. In de mynen hebben de arbeiders reeds gemord. Zy dringen er des te meer op aan hun loonen aan de nieuwe pryzen der levensmiddelen aan te passen, dat de steenkoolindustrie een der weinige bedrijfstakken is die niet getroffen werd door den oorlogstoestand. In de eerste weken van September zijn er reeds stakingen uitbroken. De mynwerkerscentrale heeft de noodige aanmaningen tot geduld en matiging toegediend. De aanwezigheid van de socialisten in de

regeering blykt dus wel noodzakelyk. Het gaat er om het werk van de vakbonden in overeenstemming te brengen met dat van de regeering; er op te waken dat de arbeiders niet tot onbedachte aktie overgaan. Het A.B.V. richtte zich begin september tot de arbeidersklasse om haar te vragen meer dan ooit de blikken naar haar organisaties te wenden. Wy zijn integendeel van meening dat, om zich te verdedigen, zy zich zal moeten ontmaken van de voegdy van die organisaties. Deze zijn immers volledig in het staatsapparaat ingeschakeld.

(I) De bourgeoisie heeft een lumineuze oplossing gevonden voor de regeling van de pensioenen van de opgeroepen (dus in staatsbetrekking) arbeiders. Buiten de andere talryke ontworpen dieften op de huidige loonen en arbeidsvoorwaarden zullen de aan het werk gebleven arbeiders een half procent van hun loon voor dit doel moeten laten vallen. De vakbondsinstanties hebben met het noodige respekt den minister verzocht deze gelden voor het beloofde doel aan te wenden en geene der aldus verzamelde sommen aan te wenden tot uitkeering van de militievergoedingen!!
Heer minister beloofde de zaak te onderzoeken!!

TE VERKRIJGEN :

Staat en Revolutie, vert. Gorter Fr. 2.50
Kommunistisch Manifest, vert. Gorter Fr. 1.25

Brochuren Gorter :

Historisch Matérialisme Fr. 2.50
Impérialisme, wereldoorlog en de
Soc. Democratie Fr. 2.50
Wereldrevolutie Fr. 2.50
Open brief aan Lenin Fr. 1.00
Klassenmoraal Fr. 0.50
Grondslagen van het Kommunisme Fr. 1.50

Uitgaven van de G. I. C. :

Lenin als Philosoph, van J. Harper :
Kritische Betrachtung der philosophischen
Grundlagen des Leninismus Prijs Fr. 5.00

Nog voorradig :

Brochuren van Rosa Luxemburg :
Massastaking, Partij en
Vakbonden Prijs Fr. 2.50

Te bestellen bij het beheer